

EMMANUEL MACRON

Anne Fulda

Översättning:
Anna Säflund-Orstadius
Pär Svensson

HISTORISKA MEDIA

Historiska Media

Box 1206

221 05 Lund

www.historiskamedia.se

info@historiskamedia.se

© PLON, 2017

Originalalets titel: *Emmanuel Macron – un jeune homme si parfait*

© Svensk utgåva Historiska Media, 2017

Översättning: Anna Säflund-Orstadius (kapitel ett till fem)

Pär Svensson (från kapitel sex)

Faktaundersökning: Ingmarie Froman

Sättning: Typ & Design

Omslag: Lönegård & Co

Omslagsbild: AFP PHOTO/Eric Feferberg

Tryckning: 1 2 3 4 5 6 7 8 9

ISBN: 978-91-7545-603-4

Till Juliette och Thomas

”Jag förstår er och älskar er, därför vill jag bli president.”

Emmanuel Macron på kampanjmöte i Toulon den 18 februari 2017.

Innehåll

Prolog – Och ”Manu” drömde	9
1 ”Guds son”	13
2 Manu och Manette. ”Jag älskar bara dig”	35
3 Leva och älska.	44
4 Brigitte, den enda	59
5 Mannen och orden	81
6 Om konsten att förföra	89
7 Gudfäder och storebröder	101
8 Familjescener: ett barn av systemet.	116
9 Glamour och kändisskap	142
10 En politikens utomjording	154
11 Och underbarnet blev president	165
Epilog – Mowgli eller Babar	183
Noter	188

Prolog

Och "Manu" drömde ...

”Emmanuel Macron? Han är något av en kameleont.” Orden är Michel Houellebecq, och han vet vad han talar om. När författaren till *Elementarpartiklarna* i januari 2017 tillfrågades om sin syn på denne presidentkandidat som dök upp från ingenstans, gav han uttryck för en viss förvåning: ”En märkelig man, ingen vet hur han kom in i bilden.” Han fortsatte: ”Jag har försökt att intervjua honom ... Men uppriktigt sagt är det svårt att få ett sanningens ord ur så välta-liga människor.”¹

Houellebecq träffar som vanligt mitt i prick. Under den älskvärda, leende ytan, bakom den släta teknokratfasad han har tillägnat sig i republikens förnämsta högskolor, är Emmanuel Macron omöjlig att få grepp om. Mångfacetterad. Fast besluten att inte exponera mer av sitt privatliv än han har lust till men ändå frikostigt dela med sig av det som ställer honom i en fördelaktig dager. Ingen känner honom på djupet. Han har få vänner. ”Emmanuel behöver alla och ingen. Folk kommer honom aldrig inpå livet. Han håller distansen”,² säger hans hustru. Emmanuel Macron är hem-

lighetsfull, det finns något förborgat hos honom också när han står i fullt strålkastarljus. Han är som en trompe-l'œil-bild eller en byggnad på lösan sand, och hans livshistoria genomsyras av en påfallande hög ambitionsnivå. Lite retuscherad är den nog, denna livshistoria. Förskönad.

”Kameleonten” Macron har smugit in utan att göra väsen av sig. Sakta men säkert har han tagit plats i medierna med sitt fagra idolansikte och sin avspända, trevliga stil, poserande i skjortärmarna på sitt kontor i Élyséepalatset.

I maktens korridorer och på redaktionerna spreds ryktet snabbt om den före detta investmentbankiren på Rothschild. Honom måste man lära känna. Komma i kontakt med. Han skulle säkert bli någon att räkna med inom de närmaste åren. Så briljant, så trevlig, så lättillgänglig. Filosof dessutom. Det var status att ha hans telefonnummer. Och trendigt att kunna säga: ”Jag hade ’Manu’ på tråden.” Han gick ju att nå till långt in på natten. Journalister kunde ringa. Och höjdare på Parisbörsen. Och förtroendevalda politiker som till en början inte begrep vem de hade att göra med. Och som i de flesta fall inte gör det än!

Macron förhöll sig till Hollande, och till alla dem som de senaste åren har bistått honom under hans klättring mot toppen – efter att ha fått upp ögonen för hans begåvning – så som Anne Baxter förhöll sig till Bette Davis i *Allt om Eva*. Han iakttog noga. Gjorde sig outhärlig. Hade svar på allt. Inlemmade sig i det system som han är en perfekt produkt av. För att lättare kunna bryta sig ut ur det. Och

till råga på allt ställa upp i presidentvalet som motståndare till samma system.

En kandidat med örat mot Frankrike och med empati gentemot sitt land och sina anhängare. Han suger åt sig som en svamp, säger de som tycker om honom. ”Han suger ut folk som en blodigel”, sammanfattar lite krasst en före detta ”kamrat” vid École Nationale d’Administration, ENA*, och beskriver honom också som en ”känslökall person”, en som i likhet med Hollande har en kärna av stål under den vänliga ytan.

Macron har dessutom ett häpnadsväckande förhållande till tiden. Han verkar aldrig bli överrumplad. Han ger aldrig intryck av att vara jäktad. Tvärtom är han alltid redo att ägna människor tid och uppmärksamhet, som ett kärleksbevis. Det är ett av hans många förförelsetrick. Han tycks ha barnasinnen kvar och leva efter Oscar Wildes devis: ”Man skall inte sträva efter att förlänga livet med några år, utan försöka ge mer liv åt de år man har.”

Emmanuel Macrons liv? Han har länge velat skapa sig en tillvaro utöver det vanliga. Närt hemliga storhetsdrömmar. Som barn hörde han inte till dem som svor på att bli påve eller president en vacker dag, men han blev tidigt förvissad om att han skulle avvika från mängden. Den framgångs-

* ENA är en högskola för utbildning av högre statstjänstemän. Har blivit en elithögskola som flera presidenter och andra framträdande politiker gått i. Elever som genomgått ENA kallas för enarker.

rike unge mannen som präglades av sin mormors fordrande kärlek och av den speciella relationen till henne, han som blev oövervinnelig tack vare hennes och, senare, Brigittes blick, har röjt sina strävanden undan för undan. Utan att gå via den sedvanliga tuffvägning som alltid har utmärkt fransk politik. Närmast subliminall har han dragit en parallell mellan sin erövring av den tjugofyra år äldre, gifta trebarnsmamman och sin erövring av Frankrike. Om han var målmedveten och modig nog att göra sin kärlek gällande, varför skulle han då inte trotsa konventionerna och erövra Frankrike?

Alla som känner honom – eller tror sig göra det – upptäckte tidigt hans beslutsamhet, ett slags nästan omärkligt högmod, en orubblig tro på sin bestämmelse, alltsammans tecken på en djup och fördold egocentricitet. Sedan barnsben är Macron den utvalde. Han har alltid utpekats och erkänts som den bästa. Han har så gott som alltid bemötts med beundran, uppmuntran och välvilja. ”Han är en blandning av Kennedy och Gérard Philipe”, hävdar en bankman som han har arbetat tillsammans med. ”You look like Napoleon!” utbrister en ung kvinna när hon stöter på kandidaten för En Marche! i biblioteket på Centre Pompidou söndagen den 5 februari. Då ler Emmanuel Macron. Och protesterar bara lamt. Kanske är han enig med hjälten vid slaget i Arcole som proklamerade: ”Genierna är meteoror, förutbestämda att brinna för att lysa upp sitt århundrade.”³

1

”Guds son”

Han föddes 1977, under Giscard d’Estaings era. I januari samma år frigavs Françoise Claustre efter två års fångenskap i Tchad. Centre Pompidou invigdes. Jacques Chirac valdes till borgmästare i Paris. Concorde-planet gjorde sin premiärflygning mellan Paris och New York, och Jacques Prévert, Vladimir Nabokov, Groucho Marx, Elvis Presley och Charlie Chaplin gick ur tiden. Emmanuel Jean-Michel Frédéric Macron kommer till världen den 21 december i Amiens. Kort efter att Bokassa, självutnämnd kejsare i Centralafrikanska republiken, kröns.

Lille Emmanuel föds visserligen inte med krona och spira. Men näst intill. För han är väntad. Hett efterlängtd. Emotsedd med bävan och sinnescrörelse. Han föds nämligen drygt ett år efter att föräldrarna fått ett dödfött barn. En liten flicka som de inte hann ge vare sig ett namn eller en begravning. Och som modern inte fick tillfälle att sörja därför att hon själv höll på att ”stryka med” i blodförgiftning.

Men den 21 december klockan tjugo i elva på förmiddagen sopas de dystra minnena bort. Françoise och Jean-Michel

Macron, de lyckliga föräldrarna, är idel glädje och bestämmer sig för att kalla barnet Emmanuel. Varför detta namn? ”Det bara blev så”,⁴ säger fadern. ”Vi tyckte det var fint.” En sjukhuspräst som kom till rummet på BB förklarade att namnet kunde härledas från ett hebreiskt förnam och betydde ”Guds son”. Det var med detta namn profeten Jesaja förebådade Messias sjuhundra år före Kristi födelse.

Guds son. Så lämpligt. Françoise Noguès-Macron är visserligen inte troende, men när hon berättar om tilldragelsen låter det som om hon nära nog betraktade detta barn som en gåva från himlen. ”För mig var Emmanuels födelse en stor lycka efter en svår tid”,⁵ säger hon.

I själva verket, anförtror hon en familjemedlem, hade barnet ”nästan en kallelse”.⁶ En kallelse! Vilken godbit för amatörpsykologer: Aha, där har vi det! Den mystiska sidan hos presidentkandidaten för En Marche!, Jesus som går på vattnet. Det är förstås en frestande förklaring. Liksom det är frestande att tro att lille Emmanuel växte upp i den allestädes närvarande skuggan av systemen som aldrig såg dagens ljus. Och att han drevs av en önskan, starkare än allt annat, om att bli kvitt denna skugga. Vara så duktig som möjligt. För att bli älskad.

Det är bara det att det inte stämmer. Françoise Noguès-Macron och hennes före detta man (de separerade 1999 och skildes 2010) är båda läkare. De var yrkesverksamma vid tiden för dramat och rådgjorde med sina kolleger. Emmanuel Macrons föräldrar har aldrig dolt tragedin för sina barn. Alla tre, Emmanuel, hans bror Laurent och hans syster Estelle, fick redan som små veta hur det förhöll sig.